

Rond twee uur 's middags kom ik mijn bed uit. Ik pis in de wasbak, was mijn gezicht, trek mijn kleren aan en daal de vier wenteltrappen af: bier, meel, melk en eieren in de supermarkt en een paar deuren verderop een gram ketama. Ondanks de uitnodigende sfeer in de coffeeshop, opengeslagen triktrakdozen en bassige reggae, moet ik er niet aan denken na de koop in een sofa te ploffen en een joint te rollen. Stoned worden doe ik sinds Eddy in Amerika zit in mijn eentje – hoe groter de plek waar ik woon, hoe kleiner mijn wereld. Op mijn kamer trek ik een blik bier open, zet een plaat op, rook een waterpijp, maak beslag klaar en bak een pannenkoek. Ik rook een tweede pijp en drink een tweede blik bier en ga op bed liggen wachten. Een volgende pijp vul ik na mijn tweede pannenkoek, tegen de tijd dat de zon achter de daken tussen de Overtoom en de Eerste Helmersstraat is verdwenen.

Tweemaal per week, rond middernacht, zet ik mijn fiets tegen de witte bakstenen van de Oude Kerk en been onder het poortje door dat via een smalle doorgang uitkomt op het binnenhofje. In de weekenden is het gordijn dicht. Ik recht mijn rug, wacht, denk aan moeder, aan de keukentafel met thee en boterhammen. Ik wandel om de Oude Kerk heen, langs de gracht waarin het zachte geel van de straatlantaarns en het felrood van de sekstheaters zich als een vormloos mozaïek met elkaar vermengen. De paar keren dat ik uit school kwam en ze er niet zat, zoals met John Lennon, toen die was neergeschoten, een dicht gordijn, precies datzelfde gevoel, dezelfde paniekerige leegte als nu met Charlie.

‘Mister Kilimanjaro,’ houdt ze het gordijn voor me open. ‘How are you today?’

Zo beginnen onze halfuurtjes.

Ik leg twee briefjes van vijftientig op het tafeltje en we drinken thee en ze vertelt over haar dochter, haar moeder, de burgeroorlog, haar gevallen broers, hoe ze naar de stad trok en naar Europa. Ik sluit mijn ogen, beeld me haar in, haar land, haar dorp. Ik vertel over het mijne, over de Drizzle, Juul, Eddy, Rigpa – mijn gevallen. Ze vraagt of ik broers of zussen heb. Ik zeg van niet. Ik vraag hoe lang ze werkt. Ze zegt lang, te lang.

In mijn gangkast in Oud-West lig ik op bed te wachten tot de middag avond wordt. Meer onder dan boven de deken nu het winter is. Om mijn botten en gemoed te beschermen soms met muts en sjaal. Stramme vingers wanneer ik de waterpijp stop of beslag maak. De muren vochtig en onder het tapijt de omhoogtrekkende tocht. Het raam heb ik afgeplakt met handdoeken, door een spleet kan ik zien hoe het op sommige dagen sneeuwt. Tijdens de echt barre nachten val ik met mijn jas aan in slaap. Maar de kou heeft ook iets zuivers, de kamer lijkt lichter, schöner.

In haar kamertje is iedere ontmoeting als een nieuw akkoord, almaar harmonieuzer. Het ruime bed, haar stem, de thee, de geur van wierook vermengd met de hare, het korte kroeshaar, de kleine peervormige borsten, het eeltige wit van haar handpalmen. Maar vooral: de ogenblikken in haar. Ze laat het topje van haar vinger traag over de rug van mijn neus gaan. So big, fluistert ze, like Kilimanjaro. Voor het eerst deert het me niet. Op het elektriciteitskastje naast Eddy, zoenend met het wasbakje op de plee onder de trap, met pa tennissend op de dijk, dat gevoel nergens anders te willen zijn, nergens bang voor te hoeven zijn.

Ik bef haar niet, ze zou het nooit toestaan. Wel zingt ze voor

me. Kort en ingetogen. Ik moet erom bedelen. Only if you pay me extra, lacht ze pesterig.

Nu en dan laait als een bermbrand de vrees voor de hoon op. Stel je voor: Lotte die met vrienden in een kroeg zit en broerlief over de Wallen ziet gaan – wat zou dat beeld in haar teweegbrengen? Maar nee, geen Lot, geen wijzende vingers, geen starende blikken. Telkens glijd ik straffeloos terug het leven in. Club Carrousel was wat dat betreft een makkie geweest: alsof ik met Eddy op een doordeweekse namiddag bij Koster naar binnen stapte voor een flesje bier en een potje tien over rood. *Samen is er geen reden me bedreigd te voelen. Samen kan de ander zijn. Samen kan ik niemand zijn.*

Ik nodig haar uit langs te komen. Bij een van mijn optredens in de stad en ook op mijn kamer: graag zou ik 's neuken in mijn eigen bed. I never take a day off, verontschuldigt ze zich, mijn blik ontwijkend, work, always work. Mijn neus glijdt langs haar borst, van hals tot navel, ik snuif haar lichaamsgeur op en vraag of ze voor iemand werkt, of ze een pooier heeft – waarom heeft de onsmakelijke betekenis van dat woord ook iets magisch? Ze zegt van niet. Ze zegt dat ze aan het sparen is, ze zegt dat ze schoonheidsspecialist wil worden, in Londen is er een opleiding voor. Ze stapt uit bed, slaat de witte doek om haar lichaam, pakt een pen, krabbelt haar telefoonnummer op een papiertje. Schoonheid. Ik begrijp het wel. Schoonheid: je ogen tot spleetjes knijpen en tussen je wimpers door de wereld aan je voeten weten. Ik kleed me aan en schrijf het mijne op.

Om de middagen door te komen koop ik een stapel boeken. De boeken die Eddy las: Bukowski, Fante, Hemingway, Kerouac. Op bed, met een blik bier in mijn hand en een kussen in mijn nek, lees ik en wat ik lees is rauw en stoer en vaak hilarisch, maar

het stemt me zelden vrolijk. Ik word vermorzeld door Arturo Bandini en Henri Chinaski. De bluf, de branie, de moed. Die twee hebben voortdurend overal lak aan en storten zich zonder gêne overal in. Heeft Eddy met ze gemeen. Hij vloog met het vliegtuig naar Nieuw-Zeeland en hij vloog met het vliegtuig naar Amerika terwijl Generaal Slapzak zich door zijn moeder naar de hoofdstad van een miezerig onderzees landje liet rijden waar hij op vierhoog op een eenpersoonsmatras ligt te luisteren naar wat de kraaien elkaar aan de andere kant van het raam te vertellen hebben. Sinds je weg bent, Tahamata, heb je nog niet één keer gebeld.

Ik bel háár niet. Rond het middaguur, wanneer ik uit bed kom, ben ik bang haar te wekken. Later op de dag, als ze aan het werk is en dus niet thuis kán zijn, is mijn vrees te groot dat er wordt opgenomen. Op maandag, woensdag en donderdag, de dagen dat ik op het conservatorium hoor te zijn, trek ik het snoer uit de telefoon – ik had me er wat anders bij voorgesteld, de stap van het ene naar het andere conservatorium – en pas zodra het buiten donker genoeg is, stommel ik de vier trappen af en vermoei mezelf met een lange wandeling door het park, waar de straffe wind en de kale bomen verlichting schenken.

Je ogen tot spleetjes en tussen je wimpers de wereld. Is uiteindelijk iedere vorm van verlangen een verbanning?

Ik heb een fles champagne bij me. En een cadeau.

‘But it’s your birthday,’ zegt ze. ‘I should have a present for you.’

‘Sing for me,’ zeg ik.

Ze neemt het pakje gulzig in ontvangst en gaat op bed zitten. Een lint, denk ik, er had een lint omheen gemoeten. Op Sinterklaasavond kreeg ik eens een boterhamzakje vol korsten,

zes, zeven was ik. Ik at mijn boterhammen graag, met jam of chocoladepasta, maar de korsten verdwenen vaste prik achter de bank of in de tuin, speurpiet moet ze hebben gevonden. Van de beschimmelde en hard geworden korsten had pa (speur- en inpakpiet ineen) een cadeautje gefabriceerd, het zal hem leren, moet hij hebben gedacht. Dat het pa's idee was hoorde ik een jaar later van moeder. In het schuurtje, waar ik naar binnen stapte voor een bal, stond hij cadeaus in te pakken. Wat doe jij hier, bromde hij, hup, ophoepelen. Moeder hielp me uit de droom. 'Maar vorig jaar die korsten dan?' Enerzijds zag ik kans mijn geschade vertrouwen in de man die ik voor God hield te herstellen, anderzijds: wat viel er te herstellen nu God dood was? 'Je vader,' zei moeder en ze keek erbij alsof ze de lotto had gewonnen. Het zakje met korsten was ingepakt in rood pakpapier met een goudgeel lint eromheen.

Met de fles nog in mijn handen zie ik hoe Charlie het papier van het cadeautje afpult. Moeder had het vers opgestuurd dat op de overloop naast het klappaampje hing. Ze had voorgesteld op bezoek te komen, ik praatte het uit haar hoofd. Ik wist niet goed wat ik met het ingelijste vers moest en bedacht – hoe onnozel denk ik nu – dat het hier allicht beter op zijn plek zou zijn dan in mijn gangkast. Charlie bekijkt het. Achter een glasplaatje op een vergeeld stuk papier in sierlijke lettertjes Voltaires tekst.

'What is it?'

'Some kind of wisdom.'

'Some kind of wisdom?' Ze duwt het lijstje terug mijn handen in. 'Please read that wisdom.'

Ik zeg dat ze er niets van zal begrijpen.

'If you want me to put it on my wall, I should at least know how those words sound like, don't you think?'

Ze steekt een wierookstokje op en een kaars aan die ik moet uitblazen. Met een feestelijke ploep opent ze de fles, zegt dat ik

een wens mag doen. Ik trek mijn schoenen uit, zet ze onder het gordijn, ga op bed zitten. Een wens. Behoedzaam schenkt ze in. Hoewel ik het vers kan dromen, begin ik voor te lezen:

Op een dag leer je het subtiele verschil kennen tussen een hand vasthouden en een ziel ketenen. Dan leer je dat liefde niet betekent: leunen. En dat gezelschap niet betekent: veiligheid. Je ontdekt dat een kus geen contract is en een cadeau geen belofte. Je begint je nederlagen te accepteren met je hoofd omhoog en met je ogen open. Je leert te vertrouwen op vandaag, omdat morgen te onzeker is voor plannen. Na een poos leer je dat zelfs zonneshijn je verbrandt als je er te veel van krijgt. Dan wordt het tijd je eigen tuin te beplanten en dan zorg je voor je eigen ziel en wacht je niet langer op de wonderen van buitenaf. En dan weet je dat je het echt kunt volhouden en dat je echt sterk bent en dat je echt waarde hebt. En je leert en leert. Bij ieder afscheid leer je.

Ze laat de doek van haar lichaam glijden en vlijt zich naast mij op bed. Ook ik kleed me uit. Nippend van de champagne doe ik mijn best de tekst in het Engels te vertalen. Haar vingertop streelt mijn neus. ‘Shouldn’t you party tonight, mister Kilimanjaro?’

Ik kijk haar aan. ‘Why don’t we –’

‘Ssst...’ Ze legt een hand op mijn pik.

Ik stap de deur uit. Onder het poortje door het Oudekerksplein op. Ik laat mijn fiets staan en wandel richting de Warmoesstraat, naar De Winston. Ik ben ruim een uur bij haar binnen geweest en na de vrijpartij, die in een roes van dronken vreugde plaatshad, zong ze in die voor mij onbekende taal een verjaardagslied. Met de witte doek om zich heengeslagen stond ze middenin het kamertje, stampte met haar voeten, klapte in haar handen. Vanaf het bed sloeg ik haar verlegen gade. ‘Come on, come on, dance with me,’ joelde ze tussen het zingen door en ze straalde zoals ik

alleen Eddy heb zien stralen. Maar stel je voor, het beste moest toen nog komen. Tijdens het aankleden legde ik twee briefjes van vijftientig op het tafeltje. Ze pakte de briefjes en duwde ze terug mijn broekzak in. ‘My birthdaygift.’

Bij De Winston is het stikdruk. Ik bestel een beugel, wurm me langs ruggen benen schouders heupen tietten richting dansvloer en zodra ik daar sta en bekijk en bekeken word is het verbijsterend hoe goed ik me voel. Zal ik? De euforie groeit per ademteug, zal ik de dansvloer opspringen? Een rilling van genoeg, van leeuwenmoed. Van muur tot muur, als een wildeman, als Jim Morrison, *ride on*, als je danst huil je niet, is dat uit een lied? Op de dansvloer, langs de dansvloer, dansend op het podium, zittend op de rand van het podium, overal meiden, zo nu en dan een blik, jij daar, of jij... of jij... jullie moesten eens weten hoe ik zojuist de liefde bedreef met een zwaan, een zwaan duizendmaal mooier, duizendmaal droever... Op de dag af een jaar geleden: met Eddy en Julius vierde ik mijn tweeëntwintigste in Carrousel. Na een paar biertjes verdwenen we ieder met een meisje naar boven. Een uurtje later liep ik de trap af en zag Juul in zijn uppie aan de bar zitten. ‘Wat een klerezooi,’ zei hij. ‘Eindelijk voelde ik weer ’s iets maar eenmaal boven verging al mijn zin. Die meid haar best maar doen maar het ging gewoon niet. Ik wist het wel, ik kan dit soort dingen niet.’

Op witte gympen en in een lange zwarte rok en spijkerjack stapt ze met een tas om haar schouder onder het poortje door.

‘Mister Kilimanjaro,’ zegt ze verbaasd. ‘Still here?’

‘You’re finished!’ roep ik al net zo verbaasd en feliciteer mezelf met deze onvoorziene wending van het lot. ‘Let’s have a drink. Let’s celebrate.’

Zodra we langs de gracht wandelen, glijdt haar hand in mijn hand, een explosie in mijn onderbuik. Mijn meisje! welt het op.

Het leven: licht als een veertje. Op de Nieuwmarkt drukt ze haar lippen op de mijne en springt in een taxi.